

Ustawa o poborze daniny lasowej na cele odbudowy kraju.

Art. 1. Upoważnia się Rząd do pobrania jednorazowej daniny lasowej na cele odbudowy kraju.

Przedmioty majątkowe, obciążone daniną lasową, są wolne od mającego być uchwalonym podatku majątkowego.

Art. 2. Daninie lasowej podlegają osoby fizyczne i prawne, będące właścicielami lasów, których obszar przenosi 50 ha, oraz właściciele masy drzewnej pozostającej w lesie, względnie drzewostanów leśnych, niezakupionych dla celów własnej odbudowy.

Art. 3. Wysokość daniny ustanawia się na 30% masy drewna użytkowego z 10-letnich etatów rębnych, wolnych od służebności, a z 5-letnich etatów rębnych, obciążonych służebnościami lasów prywatnych.

Art. 4. Ilość oddanego drewna na cele odbudowy na podstawie postanowień ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 20 poz. 229) do wysokości 30% dziesięcioletnich, względnie pięcioletnich etatów w myśl rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 2 września 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 89 poz. 586) winną być zaliczona na poczet daniny, określonej niniejszą ustawą, z potrąceniem ceny, zapłaconej za oddane drzewo po 1 stycznia 1922 r.

Art. 5. Rządowi przysługuje prawo pobrać daninę lasową w naturze, lub ekwiwalent w gotówce.

Właściciele lasów lub drzewostanów, którzy nałożonego na mocy ustawy dnia 28 lutego 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 20 poz. 220) kontyngentu drewna nie oddali a w międzyczasie zdążyli masę drzewną sprzedać, obowiązani są uiszczyć nałożony, a nieoddany kontyngent w gotówce według cen, obowiązujących w chwili uiszczania daniny.

Art. 6. Wysokość daniny lasowej wymierzają władze administracyjne I instancji w porozumieniu z fachowcami organami Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Ministerstwa Robót Publicznych.

Art. 7. Zamianę daniny lasowej na ekwiwalent w gotówce uskuteczniają organy Ministerstwa Robót Publicznych, przyczem mają obowiązywać ceny ustanawiane przez wojewódzkie komisje, powołane do życia rozporządzeniem z dnia 2 stycznia 1922 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 10 poz. 83).

Art. 8. O ile właściciel drewna nie godzi się na cenę, ustanowioną przez przewidziane w art. 7 niniejszej ustawy komisje, Rząd ma prawo masę drzewną, przypadającą z daniny, sprzedać w publicznym przetargu.

Art. 9. Daninę lasową, zamienioną na ekwiwalent pieniężny, ściągają organy Ministerstwa Skarbu i zapisują w osobnych zestawieniach na cele odbudowy.

Koszty, związane z wymiarem i poborem daniny, będą pokryte z wpływów tejże daniny.

Art. 10. Właściciele drewna, niezadowoleni z wysokości wymierzonej daniny w naturze, mogą wnieść odwołanie do II instancji w ciągu 14 dni po doręczeniu im wymiaru. Odwołanie to jednak nie wstrzymuje wykonalności daniny. O ile na skutek odwołania zostanie danina zmniejszona, Rząd winien płacić ceny targowe za ilości drewna, pobrane ponad nałożoną daninę, według cen w dniu płacenia.

Art. 11. Pobrana przez Rząd danina lasowa ma być użyta na cele odbudowy kraju w myśl istniejących ustaw sejmowych o odbudowie kraju.

Art. 12. W razie uchylenia się właścicieli drewna od wykonania daniny lasowej w myśl przepisów niniejszej ustawy ma starostwo poczynić stosowne zarządzenie nie wyłączając objęcia lasów pod zarząd państwowy.

Art. 13. Płatnicy, winni niewykonania obowiązków, ciążących na nich w myśl przepisów niniejszej ustawy, oraz osoby, winne użycia drewna, przeznaczonego na cele, wymienione w art. 11 niniejszej ustawy, niezgodnie z przeznaczeniem, ulegną grzywnie w wysokości od 2—10 krotnej wartości niewydanego drewna, względnie niewłaściwie użytego drewna lub niezapłaconej kwoty daniny wymierzonej w gotówce, którą w razie niemożności ściągnięcia zastąpi areszt do 6 tygodni.

Do orzeczenia powołane są władze administracyjne.

Art. 14. Ukarany może w ciągu 14 dni po doręczeniu orzeczenia wnieść na ręce władzy, która orzeczenie wydała, żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi powiatowemu (pokoju), który postąpi tak, jakby orzeczenia karnego nie wydano.

Na obszarze województwa poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego stosują się przepisy o wydawaniu policyjnych zarządzeń karnych.

Art. 15. Wykonanie powyższej ustawy porucza się Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 16. Ustawa niniejsza obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polski i wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Ustawa o poborze daniny lasowej, treści powyż przytoczonej, została przez sejm i senat uchwaloną. Określony w Art. 1 ustawy związek daniny lasowej z podatkiem majątkowym miał być powodem, dla którego ustawa ta tak szybko przez oba nasze ciała ustawodawcze przejść musiała, iż nie można było przed uchwałą wysłuchać ani przedstawicieli tak bardzo nią zainteresowanych sfer prywatnej własności leśnej, tudzież handlu i przemysłu drzewnego, ani reprezentantów zawodowych zrzeszeń leśniczych. Ostatnie Walne Zgromadzenie Członków Małopolskiego Towarzystwa Leśnego, dając wyraz swemu poczuciu potrzeby współdziałania rzeczonych sfer przy opracowaniu ustaw z dziedziny gospodarstwa lasowego i produkcji drzewnej, powzięta uchwałą poruczyło Wydziałowi Towarzystwa poczynienie odpowiednich kroków. Na skutek tej uchwały interwenjował delegat Towarzystwa w Ministerstwie Rolnictwa i uzyskał tam przyrzeczenie, iż projekt rozporządzeń wykonawczych do ustawy będzie przesłany Wydziałowi Towarzystwa do zaopiniowania i w ten sposób daną mu będzie sposobność wypowiedzenia się

o sprawie, mającej dla leśnictwa naszego bardzo doniosłe znaczenie.

Rzeczona ustawa jest ramową, zawierającą postanowienia, których realizację — rozporządzenie wykonawcze będzie musiało bardzo precyzyjnie unormować by zapobiec dowolności interpretowania jej przez organa wykonawcze w bardzo szerokich granicach, łatwo mogących sięgnąć poza intencje ustawodawców z krzywdą naszego gospodarstwa lasowego, na które już sama ustawa wyjątkowo wielkie nakłada ciężary.

Do momentów, które już przy pobieżnem czytaniu ustawy rzucają się w oczy jako wymagające sprecyzowania rozporządzeniem wykonawczem trzeba zaliczyć:

W Art. 2, oznaczenie minimum masy drzewnej, podobnie jak zostało oznaczonem minimum obszaru.

Do Art. 3, sprecyzowanie pojęcia „drewna użytkowego“. Jest to zagadnienie, które musi być rozwiązane, gdyż stanowi podstawę wymiaru wysokości daniny, a rozwiązanie jego jest nader trudne, powiedziałbym że prawie niemożliwe, bo pojęcie drewna użytkowego obejmuje gatunki wyrobowe od końców gałązek na miotły — do odziomkowych kłoców fornirowych, zaś pozyskanie poszczególnych gatunków wyrobowych, jest zależnem od bardzo długiego szeregu czynników niedających się przewidzieć. Przewidziane tym samym artykułem ustawy zwolnienie od daniny lasów obciążonych służebnościami, będzie musiało być rozporządzeniem wykonawczem także unormowane, a nie mniej trzeba będzie w rozporządzeniu przewidzieć, którego t. j. kiedy zaczynającego się a kiedy kończącego się dziesięciolecia względnie pięciolecia etat ma być daniną obciążony.

Rozporządzenie wykonawcze powinno wyjaśnić, co w artykule 6 oznacza wyraz „w porozumieniu“ i co się ma stać na wypadek, gdyby do tego porozumienia nie doszło.

Kwestja ustanawiania cen, o których w art. 7 mowa, musi być też uregulowaną, gdyż dotychczasowy sposób ustanawiania cen tych nie pozwoliłby na wykonanie ustawy.

Rozporządzenie wykonawcze musi powiedzieć to, czego nie powiedziano w ustawie, a więc i to czy drewno stanowiące daninę ma być dane „na pniu“ czy też inaczej, bo tylko w takim razie osoby obowiązane do daniny będą mogły wiedzieć, co jest ich obowiązkiem a co „uchyleniem się“ lub przysługującą każ-

demu obywatelowi Rzeczypospolitej obroną prawną, i czy ich czekają kary przewidziane w końcowych artykułach ustawy — czy też nie.

Jan Szczygielski.
